

„Овако је то било“, Бранко Стевановић
Овако је то било

Ова књига Бранка Стевановића је збирка од двадесет осам кратких прича са заједничком темом која је нама блиска, а то је детињство. Главни јунак је дечак попут нас, који се обраћа директно нама као читаоцима, па се лако уживимо у сваки нови доживљај.

Некада приче нису довршене, па имамо прилику да будемо маштовити и употпунимо их онако како ми то желимо („Помахнитала прича“ и „Слово о речима“). Прича „Дечаци из библиотеке“ учи нас како је добро бити у библиотеци, да су то лепа, мирна и пријатна места за свакога и да је читање сасвим нормална и корисна ствар. Мада су јунаци ове приче дечаци, који обично не иду често у библиотеке, овде они остају читав свој живот и чак се неки претворе у књиге. Смех и духовитост су чести, као у „Причи без иког свог“ (у којој се прича посвађала са својим писцем, остала и без слова, писца и иког свог), или у игри речима у „Декином лету“ (где се на крају открива да Дека који лети није човек, него папагај), „Бубалица“ не добија оцену у дневник, већ остаје у глави учитеља, баш као што и он није знао поступак задатка, већ само решење. У „Бекству“ говори о бежању од куће када је имао само три и по године и сматра да би „сигурно догурао далеко“ да није огладнео, па од тада бежи „у себи“. Прича „Рачунарска посла“ насмејала ме је неразумљивим порукама, које понекад сви добијемо или неке пошаљемо, док у „Слову о речима“, показује нам се колико је наш језик занимљив и како се можемо играти речима кроз палиндроме и анаграме. Најнежније су „Случај теткице Софије“ (уверава нас да се може разумети језик животиња), „Таванска прича“ – уводи нас у свет прошлости, у „Елвири“ се присећамо драгих људи из вртића, „Јутарње цивицање“, јер га буди врабац Цивадин уместо будилника. У „Дремежу“ остајемо између сна и јаве, баш као сви када се тек пробудимо, па нисмо сигурни да ли још увек сањамо и да ли нам је срце на месту или „под јастуком“. Књига нас охрабрује да чувамо неке наше дечје тајне заувек („Муке с Деда Мразом“) и да верујемо у њих, јер сва деца исто размишљају о свему што чини њихов живот.

„Помахнитала прича“, „Слово о речима“, „Ову причу не дам ником“, „Прича из ормара“ и „О дечаку и цртежима“ имају заједничку поуку за нас, а то је да никад не одустајемо од својих снова и да пратимо своје срце, да вреди покушати у писању или цртању, или ономе што нас усређује, јер свако ко је упоран сигурно стиже до свог циља, као што је и писац ове књиге остварио свој сан да постане оно што јесте - писац.

Због свега овога, а и зато што сам се веома забавила читајући ову књигу, ја је препоручујем свакоме ко воли да машта, да се насмеје доброј шали, присети детињства и пробуди у себи уснуло дете.

Јована Павловић, 4-1
ОШ „Јован Јовановић Змај“, Обреновац

Јована Павловић, 4-1
ОШ „Јован Јовановић Змај“, Обреновац

Ивана Штулић
061/30-44-168
jjzmajobrenovac59@gmail.com